

mjesta, takav se brod smatra kao brod u redovnoj pruži i njegovo pristajanje u odredjenim lukama je korištenje obale u svrhu ukrcavanja odnosno iskrcavanja putnika.

Okolnost da li brod u stalnoj liniji uplovljuje u jednu ili više luka, čiji je značaj izričito turistički, ne može utjecati na to da se takav brod ne smatra brodom u redovnoj pruži, odnosno da bi se smatrao kao brod na kružnom putovanju.

Za redovnu prugu nije bitno pitanje u koju luku odnosni brod ulazi ili ne, već je bitno da li odnosni brod pristane u unaprijed odredjenim pristaništima i lukama i po odredjenom voznom redu za određeno dulje razdoblje, tj. da između odredjenih luka vrši više stalnih putovanja. Prema tome činjenica da prema tuženikovoju turističkoju pruži sporni brodovi tuženoga pristaju u lukama i pristaništima izrazito turističkog karaktera kao što su: Opatija, Split, Dubrovnik, Kotor, Sveti Stefan, Biševo itd. ni u koliko ne mijenja narav putovanja odnosnih brodova kao brodova u pruži koja je predviđena stalnim redom plovidbe za određeni vremenski period. Po naravi posla postoji više vrsti redova plovidbe, kao što su red plovidbe turističkih pruga, turističko teretnih pruga, brzih pruga itd, pa se svi brodovi predviđeni u takovim redovima plovidbe bilo da saobraćaju samo u domaćem saobraćaju ili s inozemstvom smatraju brodovima u prugama i podležu plaćanju naknada iz tablice br.13, a ne kako to tvrdi tužitelj plaćanju naknada po tablici br. 14.

Okolnost da li u jednoj luci putnici koji se prevoze odnosnim brodom za vrijeme njegovog zadržavanja u odnosnoj luci po predviđenom redu plovidbe više puta silaze i ulaze na brod ne može utjecati na pitanje da li se odnosni brod ima smatrati brod na pruži ili na kružnom putovanju, kao što na to nema utjecaja ni činjenica da li je prilikom pristajanja broda u jednoj luci ili pristaništu došlo do iskrcavanja dijela putnika ili ne odnosno do ukrcavanja novih putnika.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 18.XI 1968.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Dušan Arneri, prof.dr Branko Jakaša

Prijevoz stvari morem - Zastara - Zastara potraživanja iz ugovora o prijevozu stvari morem, ako se radi o gubitku tereta, počinje teći od dana kad je na odredištu brod iskrcao

teret - Brodarova ponuda u kojoj navodi pod kojim je uvjetima spreman sporazumno riješiti spor, ne prekida tok zastarnog roka, ukoliko u samoj ponudi nije navedeno priznanje duga

Tužitelj je krcatelj, koji je od primaoca dobio cesionu ispravu, a tuženik je brodar. Brodar je prevezao teret drva. Na odredištu je ustanovljen manjak, pa tužitelj tuži brodara za naknadu štete. Medju strankama je sporno pitanje da li je nastupila zastara potraživanja. Brodar iznosi da je od štete do tužbe prošao rok od godine dana, a tužitelj, ne poričući ovu okolnost, iznosi da je zastara prekinuta jer da je brodar priznao dug u toku zastarnog roka.

Prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev smatrajući da je nastala zastara, a drugostepeni sud je tu presudu potvrdio iz slijedećih razloga:

Nesporno je medju strankama da je tužitelj, kao krcatelj po teretnici br.3/66 od 30.VII 1966.god. koja glasi "po naredbi" a čija je kopija priložena spisu, predao tuženom na prijevoz u teretnici navedenu količinu robe za luku New York; da je roba ukrcana na brod "Zvir" u luci Rijeka; da je brod završio iskrcajem u luci New York 3.VIII 1966.god. i da je prema tome teret, koji je navodno izgubljen trebao biti predan 3.VIII 1966.god. te da od toga dana valja računati rok zastarjelosti.

Vrijeme zastare u smislu odredaba čl.128. Zakona o ugovorima o iskorištavanju pomorskih brodova počinje teći kod prijevoza stvari od dana kad je teret predan, odnosno kad je trebao da bude predan, ako se radi o naknadi štete zbog oštećenja, manjka ili gubitka tereta. Prema tomu zastara u predmetnom slučaju počela je teći 3.VIII 1966.god. i istekla bi pod redovnim okolnostima 3.VIII 1967.god.

Tuženi je na zahtjev krcateljevog - tužiteljevog pomoćnika u otpremi robe istom uputio dopis 21.VI 1967.god, dakle prije isteka zastarnog roka, u komu navodi da je voljan riješiti zahtjev za naknadu štete bez prejudica za odgovornost tuženog isplatom iznosa od 2.000.- Din. (prema ograničenju odgovornosti tuženog po jedinici tereta prema kojoj je obračunata vozarina).

Po nalazu ovog suda dopis tuženoga s ovakvim sadržajem ne može se smatrati priznanjem duga u smislu odredaba čl.31. Zakona o zastari potraživanja, jer iz teksta odnosnog dopisa slijedi da se radi o ponudi za nagodbu, a ne o priznanju duga.

Ponuda za nagodbu kako ju je dao tuženi u dopisu od 21.VI 1967.god, uz izričito navodjenje da to čini "bez prejudica za odgovornost", ne znači sama po sebi bezuvjetno priznanje duga, a kojom bi se ponudom prekidala zastarjelost u smislu odredaba čl.31. Zakona o zastarjelosti potraživanja.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Prvostepena presuda od 19.IX 1968.

Vijeće: Lida Horvat, dr Vjekoslav Bačić, dr Boris Jeraj

Prijevoz kamionom - Medjunarodni prijevoz - Šteta na robu - Vozarova odgovornost - Ako se roba preuzme od vozača bez protesta u propisanom roku, pretpostavlja se, do protivnog dokaza, da je primljena onako kako to proizlazi iz tovarnog lista - Primaočev zapisnik o šteti koji je sastavljen u njegovom skladištu, a u kojemu se samo navodi koliko je robe oštećeno i iz kojih tovarnih listova, nije dokaz da je šteta nastala tokom prijevoza robe

Tužitelj je pošiljalac, a tuženik je vozač. Vozač je prevezao iz Jugoslavije u Italiju teret stakla. Prema tužiteljevoj tvrdnji staklo je djelomično bilo tokom prijevoza razbijeno. Pošiljalac je primaocu nadoknadio štetu i tuži vozača da mu nadoknadi isplaćeni iznos.

Prvostepeni sud je tužbu odbio iz slijedećih razloga:

Tužitelj je u pogledu tužbenog zahtjeva naveo da ga traži s naslova naknade štete nastale na pošiljkama stakla koje je u svojim kamionima prevezao tuženik u Italiju. Šteta je bila zapisnički utvrđena na odredištu od strane inozemnog kupca, a tužitelj je ovu štetu kupcu platio. Tužitelj je obavijestio o tome tuženika svojim dopisima. U dokaz nastale štete tužitelj se pozvao na odnosne zapisnike.

Tuženik je stao na stajalište da navedeni iznos nije dužan tužitelju platiti, jer da iz predočene dokumentacije ne proizlazi da je šteta nastala u toku transporta, odnosno da bi za tu štetu bio on odgovoran.

Na osnovi ocjene dokaza sud je našao da tužitelj nije uspio dokazati da je šteta na staklu, koje je tuženik transportirao temeljem medjunarodnih tovarnih listova, nastala u toku transporta, odnosno da ju je prouzrokovao tuženik.